

Sygn. akt III CSK 402/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa [...] Transportu [...] sp.j. w N.  
przeciwko T. [...] S.A. w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 18 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 31 maja 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 7200 zł  
(siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powodowa spółka złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 maja 2016 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 listopada 2015 r., którym Sąd Okręgowy oddalił powództwo o zasądzenie od pozwanej spółki kwoty 600 000 zł z odsetkami tytułem odszkodowania. Powołując się na obie podstawy określone w art. 398<sup>3</sup> § 1 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 listopada 2015 r. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na przesłankę określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne związane z ustaleniem wysokości szkody w postaci utraconych korzyści. Podkreśliła, że w systemie prawa brak definicji legalnej instytucji utraconych korzyści, mimo że ustawodawca w art. 361 § 2 k.c. opowiedział się za koncepcją pełnej indemnizacji oraz że trudności pojawiają się przede wszystkim w sferze dowodzenia i bliżej niezdefiniowanych zasad oceny odpowiednich dowodów.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki, o której mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. W przepisie tym chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżąca przytoczyła poglądy prezentowane zarówno w orzecznictwie, jak i w nauce prawa, wskazała na trudności dowodowe, lecz nie sformułowała konkretnego abstrakcyjnego zagadnienia prawnego, którego rozstrzygnięcie mogłoby przyczynić się do rozwoju prawa i wzbogacenia dotychczasowej praktyki sądowej. Problematyka szkody, jaką stanowi *lucrum cessans* była niejednokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. Przykładowo tylko można tu wskazać na wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1979 r., II CR 304/79 (OSNCP 1980, nr 9, poz. 164), z dnia 28 stycznia 1999 r., III CKN 133/98 (nie publ.), z dnia 18 października 2000 r., V CKN 111/00 (nie publ.), z dnia 27 listopada 2002 r., I CKN 1215/00 (OSP 2004, nr 1, poz. 3), z dnia 28 kwietnia 2004 r., III CK 495/02 (Biuletyn SN 2004, nr 11, s. 41), z dnia 26 stycznia 2005 r., V CK 426/04 (nie publ.), z dnia 22 stycznia 2008 r., II CSK 377/07 (nie publ.), z dnia 19 czerwca 2008 r., V CSK 19/08 (nie publ.) i z dnia 11 kwietnia 2014 r., I CSK 291/13 (nie publ.). W orzeczeniach tych Sąd Najwyższy wskazywał na kryteria służące za podstawę oceny szkody obejmującej utracone korzyści. Ustalenia wysokości konkretnej szkody może natomiast dokonać jedynie sąd na podstawie całokształtu okoliczności sprawy.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącą przesłanka określona w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 oraz art. 99 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804) w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 1667).

aj

l.n